

Nagovor svetega Miklavža

Bogdaj vsem, ki tu ste zbrani,
vsi po vrsti, nasmejani!

Lepa zgodba se ponavlja:
zopet vas Miklavž pozdravlja.

Gledam, vidim silno gnečo.
Dragi, res imate srečo,

da sem danes v svoji službi,
z vami zdaj v prijetni družbi
in ne dremam nad oblaki,
kot počnem to v zimi vsaki.

Veste, moja stara glava
zame je nadloga prava:

belih las prav nič ne skriva,
je pa še nezanesljiva.

Skoraj bi pozabil priti,
huje sploh ne more biti.

A poslej bo vse drugače,
našel sem si pomagачe;

to so angelci krilati,
po telesu, duši zlati,
povedo nam, nebeščanom,
kdaj je čas za pot k Zemljanom.

Dolgo videli se nismo,
a ste mi poslali pismo:

»Urno se, Miklavž, zasukaj,
pridi, čakamo te tukaj,
kjer odrasli, cicibani,
Bogu smo v molitvi vdani.

Zlodjem to se zdi narobe,
ker načrt jim gre po gobe,

v peklu so vse hujše suše,
manjkajo jim grešne duše.

Nas, ki verniki smo vrlji,
žal, ne bodo v ognju cvrli.«

Da, tako ste napisali,
me nadvse obradovali.

Moje je srce veselo,
saj me čakavažno delo.

Rečem vam in nič ne lažem:
rad hvaležen se izkažem.

Tudi letos, kakor lani,
boste vsi obdarovani.

Jaz sem vaš in vi ste moji,
glejte, tu so že zavoji;

kar začnimo, pohitimo,
pridnim brž jih
razdelimo!

